

Госпожа Струмска остана тжжна на стола си.

Въ вестибюла една двойка започна да танцува, отъ съседната стая се яви още една дама съ господинъ.

Госпожа Струмска почувствува дълбока тжга, поиска да се въздържи, но усѣти, че сълзи блѣснаха на очитѣ ѝ. Безпричинно тжжната мелодия на всѣко танго я опечаляваше винаги. Но сега тя имаше опредѣлени мисли и знаеше, че музиката само усилва мжката ѝ. Тя мислѣше за своя пустъ домъ, за болния съпругъ, който седи въ нѣкоя отъ стаитѣ, като живъ мъртвецъ. Тя обичаше съпруга си и живота. Какво се случи, че трѣбваше да се лиши отъ всичко!

Танцуващитѣ пристѣпваха опиянени отъ докосванията на младитѣ си тѣла. Женитѣ притваряха очи и нервно присвиваха прѣститѣ на ржката, сложена върху раменетѣ на кавалера.

— Вие не танкувате ли?

Тя чу до себе си галещия гласъ на писателя, но не се обърна, за да не види сълзитѣ ѝ. Но той бѣше видѣлъ всичко.

— Не ви ли действува радостно музиката?

После съвсемъ тихо гласътъ пошепна:

— Колко хубави сж очитѣ ви презъ сълзитѣ!

Тя усѣти, че той я гледа настойчиво и неволно повдигна глава, но насреща въ вестибюла видѣ, че съ неподвижно втречени очи я гледаше Здравевъ. Тя се извърна. Писателятъ Младеновъ седѣше отстрани, той бѣше забелязалъ погледитѣ на домакина, защото изведнажъ заговори: